

Els Oratoris

Els oratoris que encara queden d'empeus a la zona de sota de les Costes a l'indret del Viver, són uns testimonis muts de costums i tradicions de fa segles quan la pietat popular era molt més religiosa que no pas ara. Com que de documentació escrita sobre aquest tema, n'hem trobada ben poca, cal que el lector interpreti les nostres afirmacions amb totes les reserves que cregui oportunes.

Es ben sabut que cap als segles XVII, XVIII i XIX Castellterçol va viure la seva època més florida en tots els aspectes: els famosos teixits de llana i el gremi dels Peraires que tanta fama van tenir a Catalunya i arreu de la península, el gremi dels Pouers que treballaven en el negoci del gel, el creixement de la població i la configuració del poble molt semblant a la forma que té avui i també una època en que la religió cristiana era de pràctica obligada des de que hom venia al món.

Tot fa pensar, doncs, que a la zona esmentada del Viver i des de l'Era de Cal Campana fins a la casa de Salavert, s'hi van construir els oratoris, que donat que serien pedrons per ubicar-hi els misteris del Via-Crucis, i com que aquesta devoció popular té 14 estacions, tot fa pensar que n'hi deuriem haver com a mínim una dotzena, ja que el costum era de resar la primera estació i la darrera dins l'església parroquial.

Molta gent gran recorda avui encara, d'haver-ne vist en peu mitja dotzena de dits i, el pas dels segles no han pas perdonat.

En els versos que Josep Gallés va escriure quan va publicar Les Merevelles de Castellterçol, hi llegim aquestes dues estrofes que il.lustren prou bé el que hem explicat.

Llavors feien sense por
Lo Via-crucis per fora
Que voltaven prop d'una hora
Ordenats en processó.

Hasta de temps tant notoris
Alguns records se'n conserven
Pues per ci o per llà s'observen
Pocs o molts dels oratoris.



Tinguem en compte que quan Gallés va escriure això era el 1890 i ja parla d'anys ha. Tot fa suposar doncs que durant la segona meitat del segle dinou, els oratoris ja havien perdut el seu sentit religiós.

La Font del Viver



La font del Viver ja és una altra història. És una font secular de les que diem de bassal. Es troba al repeu de la muntanya darrera dels dos grans plataners centenaris que hi ha en el lloc. Una construcció de pedra emmarca el doll d'aigua fins a una fondària remarcable.

S'ha netejat doncs l'indret i s'ha cobert, deixant la font com un dipòsit de l'aigua que hi neix. A sota al marge del camí és on s'hi ha construït la font. A sobre hi ha també una esplanada amb una taula de pedra per facilitar als vianants l'estada a la font.

El grup de voluntaris que ja fa anys arranja indrets i fonts del poble, aquest any ha dedicat el treball a recuperar la font del Viver i els tres oratoris que queden, la qual cosa se'ls ha d'agrair de veritat, doncs contribueixen a augmentar i enriquir el patrimoni del nostre poble.

